

J
E
J
Í

keřík

PENELOPE BLOOM

JEJÍ
KEŘÍK

Copyright © Penelope Bloom, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2022

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-2529-8 (pdf)

Penelope Bloom

J E J Í
K E Ř Í K

NELL

Dnešek byl prvním dnem mého nového života. Jasně, skoro už jsem přestala počítat, kolik prvních dní svého dosavadního života jsem už začínala, ale tentokrát to bude jiné. Kosmetická škola nevyšla, stálý přítel taky ne a můj sen, že se stanu umělkyní, tuplem ne. Dnešek byl tím dnem, kdy vezmu minulost a nakopu ji. Možná nakopu i budoucnost, když už budu v tom. Byl to můj první den, kdy jsem se vydala na dráhu profesionální sochařky keřů, a rozhodně to nepokazím.

Možná existovalo pár drobných detailů, které mě hned zkraje znervózňovaly. Největší problém spočíval v mé nedostatečné praxi, neboť jsem pouze zmasakrovala keř před svým bytem kuchyňskými nůžkami.

A co jako? Už před lety mi učitelka výtvarné výchovy na střední škole řekla, že v naší rodině není žádný umělecký gen, i kdybych vytrasovala svoji rodinu až do doby kamenné. Od té doby jsem ve svém volném čase tvořila sochy v naději, že se jednou vrátím a triumfálně jí s jednou praštím o stůl. Na tom tedy ještě pracuju. Tak či tak, věnovala jsem se udržování keřů celý svůj život a chtěla jsem v tom být co nejlepší. *Zatraceně.*

Snažila jsem se soustředit. Buď sebevědomá. Soustřed' se na cíl.
Lepší vrabec v hrsti –

Zavřela jsem oči. Průjem duševních rad mi nepomůže. Rozhodla jsem se, že tohle bude poprvé, kdy všechno nepokazím. Nehodlám selhat. Nemůžu selhat. Možná je mi jen dvacet dva, ale člověk se zvládne vypořádat s mnoha mizernými selháními, než ho to naprosto položí. Byla jsem si téměř jistá, že jsem toho bodu už dosáhla, takže jsem opravdu, opravdu potřebovala, aby tohle vyšlo. Ve svém vlastním zájmu, a zvláště pak v zájmu své mladší sestry, jsem potřebovala pracovat. Chtěla jít na konzervatoř, což moji rodiče nemohli a nechtěli platit. Tajně jsem šetřila, abych jí pomohla se školným, až příští rok dokončí střední školu, ale podařilo se mi dát stranou jen takový obnos, který jí vystačí na první ročník.

Naráželi jsme do sebe, protože dodávka nadsakovala, jako by měla cihly místo kol. Téměř po půlhodině se můj nos stále nepřizpůsobil zápachu některých mužů, kteří se mnou cestovali. Kdybyste starou ponožku ponořili do octa a pak ji posypali sýrem, nejspíš byste cítili podobný zápach mých nových spolupracovníků.

„Jsi tu s námi, Nell?“ zeptal se Davey. Kamarádili jsme spolu už od školky a právě on mi sehnal tuhle práci. „Nasadila jsi ten svůj hloupý výraz.“

„Nenasazuju žádné hloupé výrazy.“

„Nemyslím tím, že jsi hloupá. Jen vím, že myslíš na něco hloupého. Vzpomínáš, když ses mě zeptala, jestli housenky vědí, že se z nich stanou motýli? Nebo jestli si Ryan Gosling oficiálně změní jméno na Ryana Gose, až bude dospělý?“

„Vzpomínám, ale nejsou to hloupé otázky.“

Davey sešpulil rty. „Objektivně? Ano, jsou. Takže co je to tentokrát?“

„Nechci ti to teď říkat. Budeš si ze mě dělat srandu.“

„Nejspíš nebudu.“

Povzdechla jsem si. „Jen jsem přemýšlela, že když našpulím pusku na „U“ a vydechnu, je to studené, ale když ji otevřu, jako bych chtěla vyslovit „A“, a vydechnu, je to horké.“ Vlastně jsem přemýšlela, kde seženu dostatek kartonu, abych si postavila příbytek, kdyby mě vyhodili z téhle práce, ale nechtěla jsem Daveyho otravovat.

Davey si přitiskl na pár vteřin ruku na čelo, než se rozesmál. „To je ta nejpitomější věc, jakou jsem kdy slyšel. A to jsem do toho počítal i tebe.“

Pozvedla jsem směrem k němu obočí v tiché výzvě.

„Co?“

„Jen čekám, protože vím, že to chceš mermomocí zkusit, abys zjistil, jestli mám pravdu.“

„Nezáleží na tom, jestli máš pravdu. Je to...“ Davey si povzdechl, pak mírně pootočil hlavu a vydechl dvakrát do dlaně. *Uuu. Aaa.*

Vítězoslavně jsem se ušklíbala.

„Jen to, že máš pravdu, neznamená, že to není úplná pitomost,“ řekl.

„Jsem si skoro jistá, že to není hloupé, když je to pravda.“

Muž vedle mě si trochu odfrkl, jako by se právě probudil. „Jo, sakra,“ zabručel.

„Vidíš?“ řekla jsem. „Souhlasí se mnou.“

Davey se naklonil blíž a ztišil hlas. „To je Carl a Carl bude souhlasit s čímkoli, co řekneš, protože máš kozy.“

„I tak,“ pokrčila jsem rameny. Taky by mě zajímalo, jestli by Carl byl tak nadšený z mých prsou, kdyby věděl, jaká kouzla s nimi svede moje podprsenka.

Opřela jsem hlavu o opěrku a zavřela oči, ačkoli bylo těžké se uvolnit, když s námi dodávka každou chvíli tak házela.

Pořád mi úplně nedocházelo, že tu jsem. Ještě před pár měsíci všechno běželo jako na drátkách. Měla jsem přítele. Začala jsem studovat kosmetickou školu. Měla ze mě být kadeřnice a konečně bych dělala něco, co mě bavilo. Zajímalo mě, jestli někdo z těch mužů, co se mnou jeli dodávkou, tady skončil stejným způsobem – jako by to byl nějaký zapáchající očištec pro lidi, kteří si uvědomili, že nejsou stvořeni k tomu, aby následovali své sny.

Nebo možná byli jen chudí jako já a nehodlali ohrnovat nos nad placenou práci.

Díkybohu jsem nikdy nebyla typ, který by se litoval. Ano, moje situace stála za prd. Ne, nehodlala jsem se tím nechat rozhodit. Kromě toho jsem se nerýpala jen tak v hlíně. Pracovala jsem jako „sochařka keřů“. Když jsem to kontrolovala naposledy, jakékoli sochání bylo *umění*. Jinými slovy: byla jsem profesionální umělkyně.

Davey si právě upravoval nehty, i když sebou dodávka házela dost na to, aby to vypadalo, že si spíš každou chvílí usekne prst. Buď byl statečný, nebo hloupý. Jak jsem ho znala, tak od každého trochu. Nikdy jsem mu to neřekla, ale představila jsem se mu tehdy ve školce pouze proto, že mi připomínal malou želvu. Měl větší, mírně zašpičatělý horní ret a pomalu a nejistě chodil. Potajmu jsem si užívala jeho želvovství, ale nemyslela jsem si, že to je něco, co by toužil slyšet.

DLoubnul do mě. „Bude to dobrý, Nell. *Uklidni se.*“ Klouby poklepal na mé sevřené ruce, jako by se snažil rozklepnout vajíčko.

Uškříbla jsem se na něj, snažila jsem se uklidnit. „Vypadám nervózně?“

„Vypadáš, že se snažíš vysrat diamant o velikosti mé pěsti.“

Nakrčila jsem obličej. „Zaprvé, já *neseru*. Jsem dáma. Chodím si odskočit naprosto slušným a kultivovaným způsobem. A i kdybych... *chodila na velkou*, smrdělo by to jako růže a mělo delikátní velikost.“

Davey se zašklebil. „Vypadá to, že zapomínáš, že jsme spolubydlíci, protože naprosto nic nebylo slušné a kultivované –“

Kopla jsem ho do nohy, což ho díkybohu donutilo zmlknout. Někteří muži v dodávce se na nás se zájmem dívali. „Možná jsem nervózní, ale jen proto, že chci odvést dobrou práci.“

„Je to jen zastříhování keřů, Nell. Jak moc bys to mohla zkazit?“

„No, já nevím.“ Ukázala jsem na své vlasy, které byly momentálně zbarvené do jasně oranžova. Byla to jedna malá připomínka mého slavného odchodu z kosmetické školy. Možná jsem to měla brát jako znamení, že nejsem připravená na test, když jsem na sobě cvičila noc před zkouškou. Snažila jsem se o jemný odstín blondaté – jen o trochu světlejší, než byla moje přírodní hnědá. *Jejda*.

Vypadalo to, že se nad tím Davey zamyslel. „Máš nepatrnou tendenci pokazit všechno, na co sáhneš, a myslím to tím nejpovzbudivějším možným způsobem.“

Zakřenila jsem se. „Díky. Nevím, co bych dělala, kdybys mě neupozornil, že všechno dokonale dojebu.“

Davey si odfrkl. „Nepotřeboval jsem vědět, jak si přivyděláváš.“

Probodla jsem ho pohledem, ale nemohla jsem si pomoci, abych se neusmála, i když jsem tušila, že ostatní muži v dodávce si už určitě myslí, že jsem naprostý blázen. „Budu to ignorovat. A ne, nehodlám to zkazit. Tuhle práci potřebuju.“ Naklonila jsem se k němu blíž a ztišila hlas. „A nezapomenu, že jsi všechny přemlouval, abych ji získala.“

Přikývl.

„Rád jsem se za tebe přimluvil.“

Rozpačitě jsem se na něj usmála. „To jsem úplně nemyslela, ale... díky.“

„Jé, podívej. Už jsme tady.“

Rychle jsem se podívala z okénka, abych zjistila, že Davey nekecal, když mi říkal, že většina klientů *Zahradního trpaslíka* žije v honosných sídlech. Jestli jsem byla předtím nervózní, tak teď jsem měla pocit, že mi srdce vyskočí z hrudníku. *Uklidni se, Nell. To zvládneš.*

Historie naznačovala, že ve skutečnosti tomu tak nebude. Kdybych chtěla nechat svoji minulost, aby mi diktovala budoucnost, mohla bych si nakrásně najít temný kout, schoulit se do klubíčka a vyhýbat se všemu do konce života. Když vezmu v potaz všechno okolo, cesta vpřed vypadala zcela jasně: snaž se, i kdyby to mělo dopadnout jako další katastrofa.

Myslela jsem na svoji sestřičku Ashley, aby se mi hlavou nehonily představy planoucích keřů a mě se zahradnickými nůžkami zaraženými v hrudníku. Někdy, když bylo všechno složité, jsem vyhledala jedno z jejích videí na YouTube, kde zpívala a hrála na kytaru. Do zpívání dávala celé srdce, a i když jsem byla zaujatá, myslela jsem si, že je neuvěřitelně talentovaná. Nemohla jsem sledovat její videa, aniž bych se nerozslzela pýchou. Ta malá příšerka si zasloužila víc, než jak jsem se zařídila já. Nebyla chronický smolař jako já a opravdu měla talent. Takže jsem kvůli ní hodlala udělat vše, co bylo v mých silách, abych tuhle práci nepokazila.

V menší míře nejspíš i kvůli Daveymu, když uvážím, že by rozhodně taky dostal padáka, kdybych to pokazila.

Jen kdybych měla aspoň trochu představu, jak správně zastříhnout keř. Tím chci říct, že jsem se včera večer podívala na několik videí na YouTube... Co by se mohlo pokazit?

HARRY

Moje šatna vypadala, jako by ji sdílelo několik rozdílných mužů. Byla tu kolekce kousků vhodných do práce, od obleků po kabáty, kalhoty a boty. Pak tu byla část, kde se nacházelo sportovní oblečení a vybavení na běh, basketbal, tenis a několik dalších sportů, které jsem rád provozoval, když mi to čas dovolil. V další části se daly najít maskáče a jasné, neonově barevné oblečení, které jsem používal při lovu. Dokonce jsem měl na zakázku postavenou místnost, do které se vcházelo z šatny, kde jsem měl uložené všechny pušky, luky a vybavení na lov ryb harpunou. Nikdy jsem to nikomu nepřiznal, ale taky jsem tam uložil obrovský meč, se kterým jsem si občas rád zamával, když se nikdo nedíval – a ano, doprovázel jsem to zvukovými efekty.

Stál jsem uprostřed šatny a na sobě měl jen spodní prádlo, když jsem se rozhodoval, jakým Harrym Barnidgem se dnes stanu. Byla to hořká myšlenka. Postupem času se můj život stával sérií samostatných existencí. Přátelé, které jsem si našel díky lovu, neměli ani ponětí, že hraju i basketbal nebo tenis. Lidé, které jsem znal díky své práci literárního agenta, neměli nic společného s mým loveckým koníčkem. Nevzpomínám si přesně, kdy se to stalo, ale s každým uplynulým rokem se hranice mezi těmihle mými existencemi ještě víc prohlubovaly. Věděl jsem, že správná žena by mi nejspíš pomohla všechno pospojovat, ale pořád jsem nevěděl, jestli jsem na to připravený.

Jako téměř každé ráno jsem na sebe navlékl nějaké oblečení na cvičení a zamířil do posilovny ve východním křídle. Cesta z ložnice do posilovny byla dlouhá a dala mi šanci prohlédnout si zahrady před domem. Byl jsem z nich nesmírně nadšený, ať už jsem se na ně díval z druhého patra při cestě do posilovny, nebo z lavičky mezi keři a květinovými záhonky, kde jsem jen tak seděl a nasával vůni a zvuky přírody. Čím dál tím víc jsem vyhledával tyhle tiché úkryty, které mi poskytovaly přechodné úkryty před proudy, které se mě vždycky snažily strhnout s sebou.

Asi za hodinu měli přijet zahradníci, aby všechno doladili a zastříhli keře kolem fontány. Pořádal jsem večírek u příležitosti vydání knih dvou mých autorů, což znamenalo, že jsem chtěl mít všechno dokonalé. Pokud bych měl prozradit jeden klíč k úspěchu ve svém oboru: na vzhledu záleží. Dokonce můj dům a zahrady hrály roli, kolik nakladatelé nabídnou mým autorům za jejich knihy.

Trochu mě překvapilo, že můj bratr už byl uvnitř prosklené domácí posilovny, když jsem dorazil. Vzhledem k tomu, že můj bratr je ženatý dospělý člověk, měl jsem víc než jednu otázku.

Otevřel jsem dveře a zastavil hudbu, která vyřvávala z reproduktorů. „Všechno v pohodě?“ zeptal jsem se.

Peter položil činky na podložku. Popadl ručník a otřel si z čela pot. Můj bratr měl tmavší vlasy než já, tmavší oči a temnější, vzteklejší přirozený vzhled obličeje. Byl to ten typ muže, kterého si lidé báli zeptat, kolik je hodin. „Proč by nebylo?“

„Nevím. Možná to, že jsi v mém domě ve čtyři ráno a cvičíš?“

„Jednoduché vysvětlení. Violet si vyjela se Zoey mimo město a já nemohl jet. Taky jsem se rozhodl zrekonstruovat pár věcí v domě.

Takže... Momentálně moje ložnice nemá střechu a z posilovny se stalo staveniště.“

„Takže jsi nasedl do auta, asi tak ve tři ráno, abys dojel sem a zacvičil sis u mě?“

„Čemu na tom nerozumíš? Chceš, abych ti nakreslil diagram?“

Zasmál jsem se. „Jsi osel. Ale řekl bys mi, kdyby nebylo všechno v pořádku, že jo?“

„Přišel jsem si zacvičit, ne kvůli terapii. Takže ne, nejspíš bych ti to neřekl. Když už ale mluvíme o terapii, jak dopadl ten rozhovor s Nathanielem Crossem?“

„Tak, jak jsem očekával. Cross mi chtěl připomenout, že drží všechna významná nakladatelství v hrsti, takže má v hrsti i mě.“

Peter se kysele usmál. „Stálo to za to?“

„Co? Praštit jeho syna do nosu? Jo. Stálo.“

„Pořád si myslím, že jsi prošvihl šanci. Ta žena, ze které jsi ho stáhl, vypadala, že by s tebou ráda odešla domů.“

„Neměl jsem tehdy zájem, stejně jako nemám zájem teď. Mám toho příliš na talíři, abych se zabýval vztahy.“ Poklepal jsem na diplej na stěně, abych opět zapnul hudbu. „A jen tak mimochodem, děláš ty cviky špatně. Když takhle vytáčíš malíček nad palec, dopadne to špatně s tvým ramenem.“

„Dopadne to takhle,“ řekl Peter a ukázal mi prostředníček.

Ignoroval jsem ho a přešel k malé spížírně a ledničce, kterou jsem si tam nechal nainstalovat. Nesnášel jsem zdravou stravu, ale naučil jsem se aspoň do sebe dostat doplňky stravy v prášku, abych se pořád necítil přílišně. Namíchal jsem si svůj koktejl chutnající po křídě a rychle ho spolykal, škulbl jsem sebou, když jsem dopil poslední kapku.

Naprosté vyčerpání a námaha ze zvedání těžkých činek mi vždycky pomáhaly vyčistit si hlavu. Během deseti minut ze mě už kapal pot. Pustil jsem činku a ta s řinčením dopadla na zem.

Zaujal mě pohyb za oknem. Přistoupil jsem k němu, abych se lépe podíval. Zelená dodávka *Zahradního trpaslíka* zaparkovala vepředu. Mou pozornost upoutalo to, že parta se neskládala jen z mužů jako obvykle. Byla mezi nimi žena s barvou vlasů jako oranžový dopravní kužel. Přimhouřil jsem oči. Stála daleko, ale podle toho, jak se pohybovala, jsem předpokládal, že je atraktivní, i když měla podivné vlasy.

Potřásl jsem hlavou. Obvykle mi zvedání činek vyčistilo hlavu. Stejným způsobem, jako kdybych seděl nerušeně na nějaké hoře a zpíval *óm*.

Obvykle.

Z nějakého důvodu mi myšlenky stále vířily v hlavě. Pořád mě to táhlo k oknu, odkud jsem sledoval ženu, jak se blíží ke keřům, které byly vysázené podél příjezdové cesty až k vchodu do domu. Strávila skoro celou minutu klečením, nakláněním hlavy a držením rukou tak, jako by se snažila představit si před sebou obraz, než vůbec do rukou vzala nůžky.

Když se konečně pustila do práce, doslova odstříhávala lísteček po lístečku. Zmohl jsem se jen na to, že jsem stál u okna a pozoroval ji. Odstříhla list a poodstoupila, pak strávila celou minutu přemýšlením a opětovným představováním si obrazu, než odstříhla další list. Bylo to jako sledovat někoho, kdo se snaží posekat golfové hřiště nůžkami.

Po téměř pěti minutách jsem se konečně odlepil od okna a vrátil se ke cvičení.

Peter mě sledoval vědoucíma očima z lavice, kde celý zpocený odpočíval. „Pozoroval jsi ptáky?“

„Jo. Znáš mě.“

„Znám. A jak tě znám, tak kdybys viděl z okna nějakého ptáka, nejspíš by ses už sháněl po pušce, abys ho mohl sundat z oblohy.“

Zvedl jsem prst. „Ale no tak. Nejsem chladnokrevný zabiják. Lov mě baví, ale zvěř střílím pouze v lovecké sezóně a lovím jen to, co –“

„Vím. Vím. Lovíš jen to, co hodláš sníst a využít. Jen tě rád upozorju, když se takhle čertíš.“

Chtělo se mi protočit oči, ale věděl jsem, že by ho to ještě víc pobavilo. Místo toho jsem znovu zvedl činku a představoval si Peterův obličej na zemi pokaždé, když jsem ji na ni po jednotlivých sériích odhodil.

Přistihl jsem se, že jsem si při odpočinku sedl k oknu a jen pozoroval zahradnici s ohnivými vlasy. Zcela nepochybně byla úplně mimo, ale to jen přidalo na její přitažlivosti. Snažil jsem se prohrabat vlastními myšlenkami a pochopit, proč jsem se najednou zase cítil připravený pustit se do randění. Šňůra špatných rozhodů z minulého roku mě vedla k tomu, že jsem randění na nějaký čas vzdal. Byl jsem si jistý, že kdybych právě nebyl celý propocený a vyčerpaný, neměl bych takový problém si na to vzpomenout. Do háje, ani jsem ji pořádně neviděl, abych věděl, jak vypadá, tak proč mě tak rozptylovala?

Protože jsem idiot. To bylo jediné rozumné vysvětlení. Znovu a znovu jsem se poučil, že vztahy a já nejdeme dohromady. Očividně jsem vybíravý hajzl. Už mě unavovalo marnit čas tím, že jsem lidi vystavoval několika zkouškám, o kterých jsem věděl, že v nich nemají šanci uspět.

„Myslel jsem si to,“ řekl Peter. Stoupl si vedle mě k oknu, aby zjistil, na co se dívám. „Nikdy jsem takového ptáčka neviděl.“

„Jo, já taky ne,“ řekl jsem roztržitě.

Peter se zasmál. „Sakra. To je to tak vážné?“

„Těžko. Jen se dívám.“

Peter mě trefil pěstí do ruky. „Ve vši vážnosti, myslím si, že by ti žena prospěla. Tohle celé, co potají provádíš, není normální.“

„Nevím, o čem to mluvíš.“

„Odmítáš si to přiznat, ale je to dost zřejmé. Neviděl jsem tě s kým-koli flirtovat nebo se aspoň párkrát otočit za pohlednou ženskou od té doby, co ses rozešel... Jak se vlastně jmenovala?“

Povzdechl jsem si. S Peterem jsme většinou drželi jistou dohodu. Já se ho neptal na nepohodlné otázky a on se mě neptal na nic. Tak proč se snažil prát moje špinavé prádlo? „To je ten pravý důvod, proč jsi sem dneska přijel? Abyš zasáhl?“

„Opravdu máš talent na prokouknutí lidí. Musím se přiznat, že ti ho závidím. Někdy mám pocit, že nedokážu odhadnout ani to, co si Violet myslí, byť mi to sama nakonec řekne.“

„No, je to rozporuplné požehnání. Někdy je lepší nevědět, co si lidé opravdu myslí.“

„Ženy zranily tvé city?“

Zasmál jsem se. „Ne. Nechci si komplikovat život. Ženy jsou celkem velká komplikace.“

Skepticky se na mě podíval. „A jak dlouho plánuješ žít tenhle jednoduchý život?“

„Existuje nějaká kouzelná odpověď, která by ukončila tenhle výslech?“ Vrátil jsem se k čince a opět ji zvedl.

Když jsem skončil, Peter mě stále pozoroval. Ten hajzl se nehodlal vzdát.

„Unavovalo mě hledat něco, co bych stejně nikdy nenašel, stačí?“ odsekl jsem.

„Rozved' to.“

„Jdi do háje. Stačí?“

Peter se usmál. „Pravděpodobně stačí. Zníš, jako bys měl spoustu nahromaděného vzteku. Ještě z něčeho se chceš vyzpovídat?“

„Ty nové sluneční brýle, co sis pořídil před několika měsíci? Vypadáš v nich jako kretén.“

Peter se zamračil. „Fajn, to bylo osobnější, než jsem čekal. A taky to bolelo.“

Nemohl jsem si pomoci a ušklíbl se. „Fajn.“

Peter mávl rukou k oknu. „Mohl bys jít za ní a popovídat si. Najít správnou osobu není snadné. Možná ti to bude trvat dalších pět nebo padesát let, ale rozhodně ji nenajdeš, když budeš zírat z okna a třískat činkami o podlahu.“

„Když si s ní promluví, necháš to už plavat?“

„Nejspíš ne. Mám teď ženu a nevlastní dceru. Možná jsem si začal uvědomovat, že moje práce na pozici tvého bratra není jen o tom, abych psal knihy a odváděl ti podíly z mých zatraceně velkých autorských honorářů coby agentovi.“ Natáhl se a stíkl mi rameno se vzácným, empatickým výrazem. „Nevadilo by mi, kdybych zase viděl svého bratra šťastného. To je všechno.“

NELL

Dorazili jsme k domu před východem slunce. I v temnu brzkého rána bylo jasné, že dům patří někomu, kdo je neuvěřitelně bohatý. Nechali nás projet ozdobnou branou a pokračovali jsme po klikatící se, dokonale udržované cestě, dokud jsme nezastavili před domem v klasicistním stylu. Nebylo možné se na místo podívat a nepředstavovat si, že jsme se přenesli do nějakého světa v Gatsbyho stylu, kde elegantně oblečení muži a ženy v rozměrných, škrobených šatech tráví večery tancováním venku ve svěží trávě.

Jediná mírná otravnost byla moje uniforma, která mi bránila, abych si snění užila naplno. V mé skromné představě jsem na sobě neměla volný overal s logem „Zahradní trpaslík“ na hrudi, doplněné obrázkem pomrkávajícího trpaslíka, který ukazoval buclatý palec nahoru.

A taky jsem si uvědomila, proč byl potřeba celý tým zahradníků, aby pracoval na tomhle pozemku. Dům stál na mírně svažujícím se kopci, což poskytovalo ničím nerušený výhled na nekonečné akry pozemku. Nacházely se zde nekonečné řady svěžích zelených keřů, různé druhy květin, sochy, a dokonce několik keřů, které, jak jsem předpokládala, se brzy stanou mým plátnem.

Davey znovu udělal pohyb, jako by chtěl rozklepnout vajíčko, tentokrát ale o moji hlavu.

„Jsi v pohodě? Jsou to jen rostliny. A klient je jen multimilionář, který by mohl zničit naše životy,“ dodal nakonec s nádechem sarkasmu, ale úplně mě to nepřesvědčilo, že si jen dělá legraci. Věděla jsem, že za svým humorem skrývá nervozitu. Za nás oba.

„Snaž se uvolnit,“ řekl Davey. „Jestli půjdeš takhle ztuhlá prořezávat keře, vytvoříš nakonec největší a nejzelenější penis na světě.“

Zasmála jsem se. „Tvrdíš, že jsi na ženské, ale vždycky změníš téma konverzace na penisy.“

„Můžu obdivovat výbavu, aniž bych ji musel vyzkoušet.“

Podívala jsem se na něj přimhouřenýma očima. „Ani nevím, co ti na to říct.“

Řidič dodávky vystoupil a otevřel dveře kufru. Muži, kteří s námi jeli, popadli svoje nástroje, vyskákali z dodávky a rozešli se do všech směrů.

Davey ukázal na řadu keřů, která musela být snad devadesát metrů dlouhá. „Jen zarovnej tuhle řadu, dokud nám klient nepřijde říct, co chce udělat s těmi velkými středovými keři.“

„On se osobně přijde podívat?“

„Není to upír. Je to jen bohatý chlap. Takže jo, většinou se přijde podívat.“

Začala jsem pracovat na keřích, ale nemohla jsem se zbavit hloupého obrazu upíra přebývajícího uvnitř tohoto obrovského domu. Představovala jsem si ho jako viktoriánský prototyp, pak jsem ho vylepšila notnou dávkou vampyrismu, upravenými vlasy a stylovým oblečením a nakonec jsem mu přidělila upíra hodnou výbavu v kalhotách.

Jakmile jsem byla se svou představou spokojená, tak jsem si ji v mysli přehrála. Vstal by ze své rakve a našel by mě, jak tady strhávám keře. Trochu jsem se nad sebou poušklíbla, protože jsem někdy byla stejně

zralá jako sedmiletý fracek. Poznal by, že jsem neobjevený poklad – povšimněte si sarkasmu – a můj upíří muž by se rozhodl, že je mě příliš škoda, abych venku dělala manuální práce. Vytrhl by mě ze zklamání, do kterého se můj život rychle řítil. Taky by byl naprosto odlišný od toho, koho nebudeme jmenovat, mého expřítele. Svůj sen jsem si užívala a rozhodně jsem nehodlala dopustit, aby ho můj hloupý ex pokazil.

Chtěla bych říct, že můj sen se následně několikrát změnil v několik holčičích, velice blahodárných okamžiků, mezi něž patřilo nalezení lásky a štěstí. Ale místo toho se stal perverzním, kdy jsem prozkoumávala mnoho způsobů, jak by se upířská nadlidská rychlost a síla daly využít v ložnici.

„Vždycky vám trvá takhle dlouho zastříhnout keř?“ zeptal se mě muž stojící za mnou. Z tónu jeho hlasu jsem odhadla, že není zrovna nadšený.

Měla jsem zlozvyk, že jsem se často zasníla, až jsem ztratila pojem o čase. Rychlý pohled na oblohu mi prozradil, že jsem byla mimo aspoň hodinu, soudě podle toho, kde se nacházelo slunce.

Podívala jsem se na keř, na kterém jsem právě pracovala. Matně jsem si vzpomínala, že jsem ho zastříhovala lísteček po lístečku, abych měla dokonale zarovnaný okraj. Těch dvacet nebo třicet centimetrů keře, které se mi podařilo zastříhnout, vypadalo skvěle, ale touhle rychlostí by mi trvalo několik dní, než bych celou práci dokončila.

„Pardon,“ řekla jsem. „Je to můj první den. Opravdu ráda se...“ Odmlčela jsem se, když jsem se otočila a uviděla, s kým mluvím. Očekávala jsem jednoho z chlapů z dodávky. Místo toho jsem si myslela, že vidím svého upíra. Chyběly mu detaily, které jsem mu přisoudila, ale základ modelu tam byl. Byl to ten typ sexy chlapa, kterého jste v duchu mohli hodiny oblékat, jak se vám zachtělo, ale nikdy byste nenašli kombinaci,